

Sygn. akt VIII C 622/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.

przeciwko D. B.

o zapłatę 2.743,41 zł

1. zasądza od pozwanej D. B. na rzecz powoda Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. kwotę 2.641,24 zł (dwa tysiące sześćset czterdzieści jeden złotych i dwadzieścia cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. A. D. kwotę 1.107 zł (jeden tysiąc sto siedem złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanej D. B.;
4. nie obciąża pozwanej D. B. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu należnych stronie powodowej;
5. odstępuje od obciążenia pozwanej D. B. obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 622/13

UZASADNIENIE

W dniu 15 lutego 2013 roku powód Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej D. B. powództwo o zapłatę kwoty 2.743,41 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana była członkiem powodowej Spółdzielni i nadal zajmuje lokal mieszkalny nr (...) położony w Ł. przy ul. (...) znajdujący się w zasobach powoda. Wobec wysokiego zadłużenia pozwanej lokal ten został zlicytowany. W dniu 18 lipca 2011 roku uprawomocniło się postanowienie o przysądzeniu własności na rzecz nabywcy. W okresie od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku u pozwanej wystąpiła niedopłata z tytułu rozliczenia wody. Wzywana do uregulowania w/w zadłużenia pozwana nie uczyniła tego. **(pozew k. 2-3)**

Postanowieniem z dnia 21 maja 2013 roku, uwzględniając wniosek pozwanej, ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu, którego wyznaczyła Okręgowa Rada Adwokacka w Ł. (**postanowienie k. 56, pismo z (...) k. 58**)

W odpowiedzi na pozew pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika z urzędu, wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu wskazała, że stwierdzone w zajmowanym przez nią lokalu zużycie wody jest znacznie zawyżone. (**odpowiedź na pozew k. 100-100v**)

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2014 roku powód podtrzymał powództwo w całości. Wskazał, że podstawę żądania pozwu z tytułu opłat za okres po dniu 18 lipca 2011 roku stanowi fakt zamieszkiwania pozwanej w przedmiotowym lokalu. Pozwana, zajmując stanowisko jak dotychczas, zakwestionowała stwierdzone zużycie wody, w tym wysokość zużycia wody ciepłej w stosunku do wody zimnej. (**protokół rozprawy k. 128-130**)

W piśmie procesowym z dnia 5 marca 2014 roku powód wskazał, że za datę wymagalności roszczenia głównego należy przyjąć dzień 1 kwietnia 2012 roku. Dodał, że w okresie od dnia 1 grudnia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku w zajmowanym przez pozwaną lokalu nie były zgłaszane przecieki wody, miała natomiast miejsce interwencja działu technicznego. Ponadto podniósł, iż ogólną zasadą jest rozbicie zużytej (niezbilansowanej) wody eksploatacyjnej na ilość lokali w budynku, przy czym obciążenia poszczególnych lokali z w/w tytułu są niewielkie i wynoszą 0,2 m³. (**pismo procesowe powoda k. 133-134**)

W toku dalszego postępowania w sprawie strony podtrzymały wyrażone w sprawie stanowiska, przy czym pozwana zakwestionowała sposób wyliczenia przez powoda skapitalizowanych odsetek, podnosząc, że obejmują one okres sprzed daty wymagalności roszczenia głównego. (**pismo procesowe pozwanej k. 177-178, protokół rozprawy k. 274-275**)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwanej D. B. przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...), który to lokal znajduje się w zasobach powodowej Spółdzielni. Z uwagi na znaczne zadłużenie przedmiotowego lokalu przez pozwaną został on sprzedany w drodze licytacji komorniczej, a prawo, o którym mowa wyżej, postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 9 lutego 2011 roku zostało przysądzone na rzecz M. S.. Pomimo nabycia prawa do lokalu M. S. nigdy w nim nie zamieszkał, lokal ten jest bowiem w dalszym ciągu zajmowany przez pozwaną i jej rodzinę. (**dowód: pismo k. 6, protokół licytacji ograniczonego prawa rzeczowego k. 7, postanowienie k. 8, okoliczności bezsporne**)

Powód, jako podmiot zarządzający nieruchomością, w której znajduje się zajmowany przez pozwaną lokal, pobierał od użytkowników lokali mieszkalnych comiesięczne opłaty, w tym opłaty zaliczkowe na poczet zużycia zimnej i ciepłej wody. Zgodnie z § 2 ust. 2 Regulaminu rozliczania zimnej i ciepłej wody oraz kosztów gospodarki cieplnej w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., rozliczenia z użytkownikami lokali w danym budynku dokonuje się według wskazań wodomierzy indywidualnych lub ryczałtu na osobę. Rozliczenia dokonywane są dwa razy do roku, w okresach około półrocznych (§ 4 ust. 1). Zużycie wody ustala się jako sumę zużycia zimnej wody i zimnej wody do podgrzania, przy czym jednostkę rozliczeniową w przypadku oparcia rozliczenia o wskazania wodomierzy stanowi metr sześcienny (§ 4 ust. 2). Różnica między faktycznie poniesionymi kosztami a opłatami wniesionymi przez użytkowników w formie miesięcznych przedpłat powstała w wyniku rozliczenia kosztów zużycia wody rozliczana jest w ten sposób, że niedopłatę użytkownik lokalu wnosi w ciągu trzech miesięcy przy uiszczaniu miesięcznych opłat z tytułu eksploatacji i utrzymania lokalu, natomiast nadpłatę może on zaliczyć na poczet najbliższych opłat miesięcznych (§ 6 ust. 1). Cena wody stanowi opłatę za 1 m³ wody pobieranej z urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę i za odprowadzenia ścieków do urządzeń kanalizacyjnych. Cena wody ustalana jest w taryfie Zakładu (...) obowiązującej na terenie miasta Ł. (§2 ust. 3). (**dowód: Regulamin rozliczania zimnej i ciepłej wody oraz kosztów gospodarki cieplnej w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. k. 185, okoliczności bezsporne**)

W dniu 9 lutego 2011 roku w przedmiotowym lokalu dokonano wymiany wodomierzy na nowe, które zostały zamontowane z zerowym stanem przed przecinkiem.

W dniu 30 maja 2011 roku, zgodnie z pisemną informacją pozwanej, stan liczników w lokalu wynosił: zimna woda – 51 m³, ciepła woda – 32 m³.

Podczas spisywania liczników w dniu 31 lipca 2011 roku licznik zimnej wody wskazywał na zużycie 126 m³ (wzrost o 75 m³ w stosunku do poprzedniego odnotowanego wskazania), zaś licznik ciepłej wody na zużycie 158 m³ (wzrost o 126 m³ w stosunku do poprzedniego odnotowanego wskazania). **(dowód: protokół wymiany wodomierzy k. 127, pisemna opinia biegłego wraz z załącznikami k. 193-232)**

W dniu 7 stycznia 2013 roku powodowa Spółdzielnia dokonała rozliczenia indywidualnego zużycia wody zimnej i ciepłej w lokalu zajmowanym przez pozwaną, mając na względzie wskazania liczników na dzień 30 maja 2011 roku – w zakresie stanu początkowego oraz na dzień 31 lipca 2011 roku – w zakresie stanu końcowego. Przy obowiązującej w omawianym okresie stawce za 1 m³ zimnej wody (6,48 zł) i ciepłej wody (18,54 zł), koszt zużycia zimnej wody w przedmiotowym lokalu wyrażał się kwotą 486 zł (75 m³ x 6,48 zł = 486 zł), a wody ciepłej – kwotą 2.336,04 zł (126 m³ x 18,54 zł = 2.336,04 zł). Ponadto pozwaną, stosownie do zapisów Regulaminu rozliczania zimnej i ciepłej wody, obciążał koszt zużycia wody eksploatacyjnej w łącznej kwocie 46,50 zł (3,57% od zużytej wody wg stawki za m³ wody zimnej). Biorąc pod uwagę uiszczone przez pozwaną w miesiącach czerwiec i lipiec 2012 roku zaliczki w łącznej kwocie 462,14 zł, powstała po jej stronie niedopłata wyrażała się kwotą 2.406,40 zł (486 zł + 2.336,04 zł + 46,50 zł = 2.868,54 zł; 2.868,54 zł – 462,14 zł = 2.406,40 zł).

Stwierdzone zużycie odpowiadało faktycznemu zużyciu wody w lokalu zajmowanym przez pozwaną, pomniejszonemu o zaniżone wskazania wodomierzy, do których doszło na skutek błędów pomiarowych. **(dowód: rozliczenie k. 18, pisemna opinia biegłego wraz z załącznikami k. 193-232)**

W dniu 15 grudnia 2011 roku pracownicy działu technicznego powodowej Spółdzielni stwierdzili w zajmowanym przez pozwaną lokalu liczne przecieki w instalacji ciepłej i zimnej wody. Tożsame usterki stwierdzono podczas przeglądu instalacji w dniu 26 listopada 2013 roku.

Podczas oględzin lokalu przeprowadzonych w dniu 16 lipca 2014 roku stwierdzono znaczny przeciek zimnej wody z uszkodzonego automatu splukującego miskę ustępową oraz nieznaczne przecieki na zaworach czerpalnych zimnej i ciepłej wody w kuchni. Stwierdzone przecieki miały wpływ na zużycie wody w stopniu proporcjonalnym do ich wielkości. **(dowód: pismo k. 108, k. 113, pisemna opinia biegłego wraz z załącznikami k. 193-232, pisemna opinia uzupełniająca k. 249-253)**

Zamontowane w dniu 9 lutego 2011 roku w zajmowanym przez pozwaną lokalu mieszkalnym wodomierze cechowały się błędami pomiarowymi wykraczającymi poza błędy graniczne, które polegały na zaniżaniu wskazań zużycia wody (na korzyść pozwanej). Pomimo błędów pomiarowych działanie wodomierzy należy uznać za prawidłowe, błąd przy przepływie nominalnym miał bowiem minimalną wartość rzędu 0,3-0,4 % na niekorzyść powodowej Spółdzielni. **(dowód: pisemna opinia biegłego wraz z załącznikami k. 193-232, pisemna opinia uzupełniająca k. 249-253, ustna opinia uzupełniająca k. 274v.-275)**

Pozwana nie uregulowała zadłużenia wynikającego z rozliczenia ciepłej i zimnej wody za okres od dnia 30 maja do dnia 31 lipca 2011 roku.

Na dzień 31 grudnia 2012 roku wysokość odsetek należnych powodowej Spółdzielni, naliczanych od kwoty roszczenia głównego (2.406,40 zł) od dnia następującego po dniu jego wymagalności (tj. od dnia 2 kwietnia 2012 roku) wyrażała się kwotą 234,84 zł. **(dowód: wyliczenie odsetek k. 283, okoliczności bezsporne)**

Pozwana D. B. ma 53 lata. Prowadzi gospodarstwo domowe wraz z synem, utrzymując się z zasiłku z MOPS-u oraz otrzymywanego przez syna świadczenia alimentacyjnego. Nie posiada żadnego majątku. **(dowód: oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania k. 42-43, zaświadczenie k. 45)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia, nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto pisemną oraz ustną opinię biegłego I. B.. Oceniając opinię biegłego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, przeprowadzonych przez siebie oględzinach przedmiotowego lokalu mieszkalnego oraz wynikach ekspertyzy wodomierzy w nim zamontowanych. W złożonej opinii biegły w sposób precyzyjny wyjaśnił, które z dokonanych w lokalu zajmowanym przez pozwaną odczytów można uznać za prawidłowe, a także, w jaki sposób kształtowało się średnie miesięczne zużycie wody zimnej i ciepłej, w okresach między tymi odczytami. Wskazał ponadto na czym polegały błędy pomiarowe stwierdzone w wodomierzach zamontowanych w przedmiotowym lokalu, w oparciu o wskazania których powód wywodził żądanie pozwu, akcentując przy tym, że stwierdzone błędy pomiarowe zaniżały faktyczne zużycie, a więc w istocie powodowały stratę po stronie powodowej. Biegły odniósł się także do stwierdzonych przecieków w instalacji wodnokanalizacyjnej zamontowanej w mieszkaniu zajmowanym przez pozwaną podnosząc, że miały one znaczny charakter w przypadku automatu splukującego miskę ustępową, a tym samym istotnie wpływały na zużycie zimnej wody, przy czym biegły wyraźnie zaznaczył, że w oparciu o przecieki stwierdzone w czasie oględzin nie można wywodzić wniosku, iż w tożsamy sposób wpłynęły one na zużycie wody w spornym okresie. Po wydaniu przez biegłego ustnej opinii uzupełniającej żadna ze stron nie zgłaszała do jej treści zastrzeżeń, nie wносиła o jej uzupełnienie, bądź też o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w przeważającej części i podlegało uwzględnieniu w zakresie kwoty 2.641,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że pozwana D. B. zamieszkuje lokal mieszkalny numer (...) położony w Ł. przy ulicy (...), znajdujący się w zasobach powodowej Spółdzielni Mieszkaniowej, jak również, iż własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu, o którym mowa wyżej, przysługujące pierwotnie pozwanej, z dniem uprawomocnienia się postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 9 lutego 2011 roku wydanego w sprawie II Co 2679/07 (tj. z dniem 18 lipca 2011 roku), zostało przysądzone na rzecz M. S.. Poza sporem pozostawało ponadto, iż w ramach zarządu nad nieruchomością przy ulicy (...) w Ł., powodowa Spółdzielnia pobierała od użytkowników lokali mieszkalnych miesięczne opłaty związane z ich eksploatacją, w tym zaliczki na poczet zużycia ciepłej i zimnej wody. Metoda dokonywania rozliczenia zużycia wody, wynikająca z Regulaminu rozliczania zimnej i ciepłej wody oraz kosztów gospodarki cieplnej w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł., nie była kwestionowana przez pozwaną, a zatem należało przyjąć, iż rozliczenie to było dokonywane w okresach półrocznych, w oparciu o wskazania wodomierzy zamontowanych w poszczególnych lokalach, z uwzględnieniem zużycia wody eksploatacyjnej oraz stawek ustalonych przez (...) obowiązujących na terenie miasta Ł., których wysokość nie była w sprawie kwestionowana. Uwzględniając zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy należało przy tym przyjąć, że wskazania wodomierzy były odczytywane bądź przez upoważnionych do tego pracowników powodowej Spółdzielni, bądź też podawane w formie pisemnej przez pozwaną.

Podstawę prawną żądania powoda stanowi art. 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (j.t. Dz.U. 2013, poz. 1222, ze zm.), w myśl którego, członkowie oraz osoby niebędące członkami spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali, są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu, przy czym za opłaty te – solidarnie z osobami, o których mowa wyżej – odpowiadają osoby pełnoletnie stale zamieszkujące w lokalu. W świetle przytoczonego przepisu pozwana obowiązana była do uiszczania opłat na rzecz powoda zarówno za okres, w

którym przysługiwało jej własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu mieszkalnego, a więc za okres do dnia 18 lipca 2011 roku, jak również za okres późniejszy, jako, że w lokalu tym sale zamieszkiwała, który to stan trwa do dnia dzisiejszego. Jednocześnie Sąd przyjął, że powód przedmiotowym pozwem dochodził wyłącznie należności z tytułu rozliczenia zimnej i ciepłej wody za okres od dnia 30 maja 2011 roku do dnia 31 lipca 2011 roku, o czym kategorycznie przesądza treść rozliczenia z dnia 7 stycznia 2013 roku (k. 18) oraz treść załączników do pisma procesowego powoda z dnia 2 grudnia 2013 roku. Z dokumentów tych wprost wynika bowiem, że przy rozliczeniu tym uwzględniono stan wodomierzy odpowiednio na dzień 30 maja 2011 roku (stan początkowy) i na dzień 31 lipca 2011 roku (stan końcowy). W konsekwencji brak było podstaw do przyjęcia, iż rozliczenie to obejmowało okres od dnia 1 czerwca 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku, jak sugerowałby tytuł rozliczenia z k. 18, bądź też obejmowało okres od dnia 9 lutego 2011 roku do dnia 31 lipca 2011 roku, co sugerował biegły w wydanej opinii.

Osią sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wskazania wodomierzy stanowiące podstawę przedmiotowego rozliczenia były prawidłowe.

Rozważania w powyższym zakresie należy rozpocząć od przypomnienia, że rozliczenie stanowiące źródło żądania pozwu było dokonywane w oparciu o wskazania wodomierzy zamontowanych w dniu 9 lutego 2011 roku w lokalu zajmowanym przez pozwaną. Jak wynika z opinii biegłego I. B. zamontowane wodomierze, choć fabrycznie nowe, cechowały się błędami pomiarowymi wykraczającymi poza tzw. błędy graniczne, co prima facie mogłoby świadczyć o ich nieprawidłowej pracy. Niemniej jednak błędy te, co wyraźnie zaakcentował biegły, polegały na zaniżaniu wskazań zużycia wody, z tym zastrzeżeniem, iż przy nominalnym przepływie wody błąd pomiaru był niewielki i wynosił 0,3 i 0,4 % na niekorzyść powoda. W konsekwencji biegły uznał, że zamontowane w lokalu pozwanej wodomierze, pomimo stwierdzonych błędów pomiarowych, działały tak jak montowane powszechnie wodomierze i brak jest podstaw do kwestionowania prawidłowości tego działania. W tym miejscu koniecznym jest odniesienie się do zarzutów sformułowanych przez pełnomocnika pozwanej w pkt 2 pisma procesowego z dnia 29 grudnia 2014 roku, a dotyczących braku porównania przez biegłego wpływu błędów pomiarowych przekraczających graniczne wartości na prawidłowo działające wodomierze z błędami występującymi w nieprawidłowo działających urządzeniach, które to zarzuty Sąd uznał za całkowicie chybione. Pełnomocnikowi pozwanej umknął bowiem fakt, iż każdy błąd pomiarowy niemieszczący się w ramach błędu granicznego świadczy o nieprawidłowej pracy urządzenia pomiarowego, nie można zatem mówić o wpływie błędu pomiarowego wykraczającego poza ramy błędów granicznych na prawidłowo działające urządzenie, sam fakt wystąpienia takiego błędu dyskwalifikuje bowiem – z punktu widzenia pomiarowego – prawidłowość jego działania. Powtórzenia wymaga jednak, że w omawianym przypadku błąd pomiarowy przy przepływie nominalnym wody był relatywnie niewielki, co pozwoliło biegłemu na sformułowanie tezy, iż zamontowane w lokalu pozwanej wodomierze działały prawidłowo. Gdyby jednak nie podzielić powyższego wniosku i uznać, że wodomierze te działały w sposób nieprawidłowy, przypomnieć należy, że stwierdzone błędy pomiarowe zaniżały faktyczne zużycie wody, a zatem nieprawidłowość ta działała wyłącznie na korzyść pozwanej.

W ocenie Sądu chybionym jest ponadto argument pozwanej, że o nieprawidłowości działania wodomierzy świadczy fakt, iż po ponownej wymianie wodomierzy w dniu 16 lipca 2014 roku, stwierdzone w zajmowanym przez nią mieszkaniu zużycie wody jest znacznie niższe, aniżeli stwierdzone w oparciu o wskazania wodomierzy zamontowanych w lutym 2011 roku, przy czym po ponownej wymianie urządzeń nie był wymieniany automat splukujący miskę ustępową. Wskazać bowiem należy, że biegły nie powiazał faktu uszkodzenia automatu splukującego, skutkującego znacznym zużyciem zimnej wody (1 litr wody na godzinę), ze znacznym zużyciem wody w okresie objętym pozwem, jednoznacznie akcentując w pisemnej opinii uzupełniającej, że powiązanie takie nie jest realnie możliwe z uwagi na znaczny upływ czasu pomiędzy spornym rozliczeniem (czerwiec-lipiec 2011 roku), a stwierdzoną przez niego usterką (lipiec 2014 roku). Jednocześnie za bezsporne należy uznać, że przy hipotetycznym założeniu, iż usterka ta istniała również w spornym okresie, fakt ten nie może obciążać powoda, to na pozwanej ciążył bowiem obowiązek właściwej konserwacji urządzeń wodnokanalizacyjnych znajdujących się w jej mieszkaniu, ani świadczyć o nieprawidłowej pracy wodomierza (przeciekająca woda w obrębie instalacji zamontowanych w lokalu mieszkalnym musiała powodować większe wskazania wodomierza). Kolejnego powtórzenia wymaga przy tym, że stwierdzone w wodomierzach pozwanej błędy pomiarowe zaniżały faktyczne zużycie wody i było to jedyne stwierdzone w ich konstrukcji uchybienie. Kończąc

rozważania w zakresie omawianego zarzutu podnieść należy, że mniejsze zużycie w drugiej połowie 2014 roku może być zależne od wielu czynników, m.in. sposobu korzystania z wody przez pozwaną/zamieszkujących z nią osób. Jednocześnie nie można wykluczyć, że usterka automatu splukującego miała przemijalny charakter wynikający np. z poluzowania się pewnych elementów jej konstrukcji, a tym samym spowodowane nią większe zużycie mogło się różnie kształtować na przestrzeni czasu, czy też wręcz okresowo nie występować.

Reasumując Sąd uznał, że sporządzone przez powoda rozliczenie ciepłej i zimnej wody za okres od dnia 30 maja do dnia 31 lipca 2011 roku zostało oparte na prawidłowych wskazaniach wodomierzy, a tym samym powód był uprawniony do żądania od pozwanej uiszczenia powstałej niedopłaty. Żądanie zapłaty kwoty 2.406,40 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

W sposób nieprawidłowy powodowa Spółdzielnia naliczyła natomiast odsetki od w/w roszczenia głównego, przyjmując za datę początkową naliczenia grudzień 2011 roku. Jak bowiem wskazał pełnomocnik powoda w piśmie procesowym z dnia 5 marca 2014 roku (k. 133-134), za datę wymagalności roszczenia należy przyjąć dzień 1 kwietnia 2012 roku, co uprawniało powoda do naliczenia odsetek dopiero od dnia 2 kwietnia 2012 roku. W konsekwencji, w zakresie dochodzonych przez powoda skapitalizowanych odsetek od kwoty 2.406,40 zł, mógł on się domagać zapłaty wyłącznie kwoty 234,84 zł, a żądanie przewyższające tę kwotę należało uznać za niezasadne i podlegające oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.641,24 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2013 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne. Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O kosztach procesu w stosunku do pozwanej Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., mając na uwadze szczególnie trudną sytuację życiową i majątkową D. B., która to sytuacja, zdaniem Sądu, oceniana przez pryzmat zasad współzycia społecznego, uzasadnia odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu.

Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu taki właśnie szczególny wypadek zachodzi w stosunku do pozwanej.

Należy mieć na względzie, że pozwana nie pracuje, a otrzymywane przez nią świadczenia socjalne są bardzo niskiej wysokości. Niewątpliwie sytuacja ta w sposób znaczny przyczyniła się również do powstania przedmiotowego zadłużenia.

Biorąc powyższe pod uwagę uznać należy, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególnie uzasadnione okoliczności, które w szczególności opierają się na sytuacji majątkowej i życiowej pozwanej, co uzasadnia zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 października 2012 r., sygn. akt I ACa 571/12, LEX nr 1237890).

W konsekwencji Sąd odstąpił od obciążenia pozwanej zwrotem kosztów procesu należnych stronie powodowej.

Jednocześnie, mając na względzie wymienione wyżej okoliczności, Sąd odstąpił od obciążenia pozwanej obowiązkiem zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, nieuiszczonych kosztów sądowych.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej na rzecz pozwanej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu Sąd orzekł w oparciu o treść § 2, § 6 pkt 3, § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, poz. 461, j.t.), przyznając i nakazując wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. A. D. kwotę 1.107 zł. Sąd za zasadny uznał przy tym wniosek pełnomocnika pozwanej o przyznanie wynagrodzenia w wysokości półtorakrotności stawki minimalnej. Zasadzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, przy czym podstawę zasądzenia owej opłaty stanowią stawki minimalne określone w stosownych przepisach. Opłata ta, w przypadku kosztów pomocy prawnej ponoszonych przez Skarb Państwa, nie może być jednocześnie wyższa niż 150% stawek minimalnych określonych powołanym wyżej rozporządzeniem z dnia 28 września 2002 r. Ustawodawca określając wysokość stawek minimalnych za poszczególne czynności lub za udział w poszczególnych postępowaniach dokonał precyzyjnego rozważenia i uwzględnienia wszelkich okoliczności charakterystycznych dla danego typu spraw. Tym samym w przyjętych stawkach minimalnych oddana została swoista wycena koniecznego nakładu pracy po stronie pełnomocnika związana ze specyfiką określonego rodzaju postępowań. Sąd otrzymał zatem możliwość miarkowania wynagrodzenia pełnomocnika, gdy strona wnosi o przyznanie tego wynagrodzenia w kwocie stanowiącej wielokrotność stawki minimalnej (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 marca 2011 r., I GZ 66/11, LEX nr 990124, Sąd Apelacyjny w Poznaniu w postanowieniu z dnia 30 września 2009 r., II AKz 643/09, LEX nr 553823). W ocenie Sądu duży stopień skomplikowania niniejszej sprawy, niezbędny nakład pracy pełnomocnika pozwanej, a także jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia przemawiał za przyznaniem omawianych kosztów w wysokości żądanej przez pełnomocnika pozwanej.